

gyvieji šaltiniai

2020/1 (89)

**Geroji Dievo naujiena:
jėga, drama ir mūsų dalyvavimas**
Henrikas Žukauskas

Kas yra Evangelija?
Gediminas Kapustavičius

**Dievas ištikimas –
Juo nenusivilsite!**
Jolita Jankeliūnaitė-Gaona

Kaina 0,60 Eur

Žurnalą leidžia

Misionieriškas labdaros fondas
„Šviesa Rytuose“ nuo 1998 m.
Išėina keturis kartus per metus.
Reg. Nr.: 98–044. Tiražas 7000 egz.

Fondo valdybos pirmininkas

Zenonas Buivydas

Fondo valdytojas

Remigijus Jucevičius

Redaktorė

Lina Jurgaitienė

Redakcinė kolegija:

Irmantas Jakubonis,
Arnoldas Matijošius,
Robertas Peteraitis,
Irmantas Pinkoraitis,
Artūras Rulinskas

Kalbos redaktorė

Birutė Bikulčienė

Dizainerė

Rima Ramonienė

Fotografijos:

„Shutterstock“, „Pixabay“

Spaudė

UAB „BALTO print“
Utenos g. 41A, Vilnius

Redakcija

Žurnalas GYVIEJI ŠALTINIAI
Pylimo g. 20-10
LT-01118 Vilnius
Tel. 8 618 08200
el. paštas: gyviejisaltiniai@gmail.com
www.gyviejisaltiniai.lt

Žurnalo rėmėjai:

Sigitas Gideika ir Jakob Tielmann

Jūs taip pat galite prisidėti prie žurnalo
platinimo ir jo tiražo augimo, pervedę
savo auką į Misionieriško labdaros fondo
„Šviesa Rytuose“ sąskaitą
LT957300010129360165
banke AB „Swedbank“
Įmonės kodas 292014790

*Straipsnių autoriai ne visada
atspindi redakcijos požiūrį.*

Brangūs mūsų bičiuliai,

juk kiekvienas sutiksim – pavasaris yra vienas
nuostabiausių metų laikų!
Naujam gyvenimui prisikelia gamta, viskas atgyja,
sprogsta pumpurai, visu savo grožiu skleidžiasi žiedai,
kiek pailsėjusi žemė pradeda auginti pasėtą grūdą, o
sugrįžę paukščiai gieda neapsakomo grožio gyvybės
kupinas giesmes...

Na, o mes, ar pasirenę džiaugsmo kupinomis širdimis
vienas kitą pasveikinti žodžiais JIS PRISIKĖLĖ! O
tai išgirdę, ar turėsime savyje tikėjimo subrandintą
atsakymą – IŠ TIESŲ IŠ TIESŲ PRISIKĖLĖ!

JEIGU NE TU

*Aš bučiau be tavęs paklydęs –
Krauju paženklinai duris.
Ar be Tavęs yra kas kitas,
Kas iš Mirties išplėšt išdrįs?*

*Kas širdimi pramins tą kelią,
Kuris Tikrasis tarp kelių...
Kuris per savo Kryžiaus galią
Kuzdės: „Mylėk, nes aš myliu...“?*

*Įskėlei viltį tarp griuvėsių –
Tau mano žiburys neges.
Ką aš danguj daugiau turėsiu?
Ir žemėj trokštu tik Tavęs.*

/Elena Kaminskienė/

Su mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Prisikėlimo švente!

Žurnalo redkolegijos vardu,
Fondo valdytojas **Remigijus Jucevičius**

Turinys

- 2** Geroji Dievo naujiena: jėga, drama ir mūsų dalyvavimas
Henrikas Žukauskas
- 6** Kas yra Evangelija?
Gediminas Kapustavičius
- 8** Kristaus Evangelija istorijos fragmentuose
Albertas Latužis
- 13** Arti esančiųjų Evangelija
Artūras Rulinskas
- 17** Gyvenimo pamatas

- 18** Kristaus Evangelija – Geroji Naujiena
Andrus Kaask
- 21** „Vakaro žvaigždėlė“ – šviesos žiburys tamsoje
Inga Sereikienė
- 24** Ateik toks, koks esi
- 25** Lydėti kitus į ateitį su viltimi
Eduardas Barcevičius
- 30** Dievas ištikimas – Juo nenusivilsite!
Jolita Jankeliūnaitė-Gaona
- 32** Nuolankumo malda

Geroji Dievo naujiena:

jėga, drama ir mūsų dalyvavimas

Henrikas Žukauskas

Misionierius, teologas

Žodis „Evangelija“ Lietuvoje nesvetimas, tačiau, jeigu paprašytumėte sutikto žmogaus jį paaiškinti, greito ir aiškaus atsakymo tikriausiai nesulauktumėte. Vargu, ar kas imtųsi į tai gilintis. Vieniems šis graikų kalbos žodis, reiškiantis „Geroji naujiena“, padvelktų senomis maldaknygėmis arba primintų tai, kas skaitoma per mišias. Kitiems tikriausiai kiltų asociacijų su evangelikais, tradicine, bet kitokia ir šiek tiek svetima religija. Dar kiti galbūt pagalvotų apie entuziastingus evangelistus, kuriuos dažniausiai sutikdavome gatvėje skelbiančius Evangeliją.

Aikštėse skelbdami Evangeliją jie sudaro įspūdį, kad sprendimą reikia priimti čia ir dabar. Tačiau vieniems tikriausiai sunku įsivaizduoti, kaip gyvenimą keičiančius sprendimus galima priimti štai taip, čia ir dabar. Kitiems tikėjimas toks intymus ir asmenišką reikalą, kad apie jį sunku kalbėti su nepažįstamaisiais ir dar šurmulyje. Žodis „Evangelija“ lieka girdėtas, bet nepažintas. Atrasti laiko išsiklausyti, pasigilinti ir visa tai suprasti sekasi vis sunkiau ir sunkiau. Norėčiau pakviesti jus pasvarstyti kartu.

Ar girdėjote Naujiena?

Atsivertę Šventąjį Raštą ir klausdami, kas yra Evangelija, matome keturias knygas, pavadintas evangelijomis. Kuo jos išsiskiria iš kitų? Visos šios knygos yra liudytojų pasakojimai apie Jėzaus Kristaus gyvenimą, kurio kulminacija – mirtis ir žmonių liudijimai apie Jo prisikėlimą. Evangelinio tikėjimo krikščionys tai tikrai žino, bet dažnai tam neskiria dėmesio. Mums Evangelija labiausiai siejasi su apaštalu Pauliumi ir jo skelbiama žinia, jog „*Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip skelbė Raštai; jis buvo palaidotas ir buvo prikeltas trečiąją dieną, kaip skelbė Raštai; jis pasirodė Kefui, paskui Dvylikai.*“ (1 Korintiečiams 15, 3b–5) Keturių knygų santrauka nepilnose trijose eilutėse suteikia Evangelijai gundančio formulės paprastumo. Bet pirmiausia šioje citatoje apie Kristų pabrėžiama mirtis. Tai dar labiau sutirština kai kurios giesmės: „Tu atėjai, kad numirtum...“. Pirmiausia kviečiu pamatyti, kad evangelijos iš tiesų yra liudijimai apie gyvenimą. Tai buvo gyvenimas, kuris negalėjo likti neaprašytas, kurio negalėjo sulaikyti mirtis – „*Dievas jį prikėlė (...) nes buvo neįmanoma, kad jis liktų mirties grobis.*“ (Apaštalų darbai 2, 24)

Evangelijos, kaip pasakojimai apie Jėzaus gyvenimą, darbus ir žodžius, gali giliau paliesti mūsų gyvenimus. Istorijas suprantame jas siedami su savo gyvenimu. Užsienyje leistose Biblijose Jėzaus Kristaus žodžiai kartais rašomi raudonai. Lyg saktų mums, kad svarbiausi

”

Evangelija yra kvietimas priimti Dievo kaip asmens prisiartinimą, užmegzti su Dievu draugystę ir giliai Jį pažinti.

yra žodžiai ir pamokymai, ir prie Jėzaus geriau prisiliesime būtent per juos. Tai gali klaidinti, nes Jėzaus pamokymai kartais tyčia skirti sukelti mūsų viduje sumaištį. Turime pamatyti žodžių ir veiksmy visumą, tai yra didesnę dramą. Netgi aprašyti Jėzaus stebuklai ar daromi ženklai dažnai skirti ne įtikinti (jie įtikina tik jau tikinčius), bet kviečia išsižiūrėti, išsiklausyti, priartėti ir aiškintis paslaptį, kurios Jis atėjo paskelbti. Tokiu būdu, jeigu skaitome apie Jėzų Kristų ir klausiamo, kas čia iš tiesų vyksta, galime pradėti matyti savo gyvenimą Jo gyvenimo šviesoje. Pradedame matyti dramą, kuri negalėjo baigtis kitaip nei mirtimi. Taip įvyko ne vien dėl to, kad tai buvo iš anksto numatyta, bet dėl to, kas iš tiesų tada vyko. „*Tuomet aukštieji kunigai ir fariziejai sušaukė teismo tarybą ir svarstė: „Ką darysime? Šitas žmogus daro daug stebuklų. Jei taip jį paliksime, visi įtikės jį; ateis romėnai ir sunaikins šventąją vietą bei mūsų tautą.“ Vienas iš jų – Kajafas, taisy metais vyriausiasis kunigas – jiems tarė: „Jūs nieko neįsmanote ir nepagalvojate, jog jums geriau, kad vienas žmogus mirtų už tautą, o ne visa tauta žūtų.“ Jis tai pasakė ne iš savęs, bet, būdamas tų metų vyriausiasis kunigas, pranašavo, jog Jėzui reikės mirti už tautą.“ (Jono 11, 47–52)*

Evangelijos drama

Kokia yra ta didesnė drama ir paslaptis ir kaip tai susiję su mumis? Kuo šis gyvenimas

yra ypatingas ir kodėl iš viso turėtume skirti jam dėmesį? Gilinkimės toliau. Kai įdėmiau skaitome evangelijas, pastebime, kad pati Evangelija nėra vien apie Jėzų Kristų. Pats Jėzus skelbė Gerąją naujieną, ir Jam ji buvo ne apie Jį patį. „Kai Jonas buvo suimtas, Jėzus sugrįžo į Galilėją ir ėmė skelbti gerąją Dievo naujieną: „Atėjo įvykdymo metas, Dievo karalystė čia pat! Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!“ (Morkaus 1, 14–15). Evangelijos yra apie Jėzų Kristų, bet kartu pats Jėzus Kristus skelbė Evangeliją – „Gerąją Dievo naujieną“. Šios Evangelijos turinys buvo ne apie Jį, nors Jis tą turinį įkūnijo. Todėl Evangelija nėra vien informacija ar faktas, kurį tiesiog pateikiame kitiems.

Teologas J. N. Hartt išskiria du svarbius momentus. Pirmą, Jo skelbiama žinia buvo Dievo Karalystė. Antra, tai buvo ne informacija, o Dievo galybė, kuri palietė žmonių gyvenimus. „Ką kita Jėzus Kristus bebūtų daręs, tikra yra tai, kad Jis pamokslavo apie Dievo Karalystę (...) Tačiau būkime dar radikalesni. Jėzus Kristus pripažįsta Dievo Karalystę kaip vienintelį ir absoliutų savo žodžių ir veiksmų garantą (...) Žinoma, reikia žinoti Raštus ir jais tikėti, bet taip pat reikia pažinti Dievo galybę, tą gyvą realybę, kurią liudija Raštai (žr. Mato 22, 29)“.

Taigi, prieš mūsų akis plėtojasi drama, kuri apima ir mus. Visos kūrinių šaltinis, gėrio, šviesos ir meilės saulė priartėja prie susvetimėjusios kūrinių, norėdama ją susigrąžinti ir pripildyti gyvybės. Prie kūrinių, kuri priprato prie to, kad yra apleista ir pati atsako Kūrėjo, Jis prisiartina ir kviečia suteikti Jam erdvės, atpažinti šį prisiartinimą.

Šios dramos nepanaikina tai, kad gyvename „Dievo nebuvimo“ laikais. Anaipol. Ji yra „artėjimo“ drama, todėl pajėgi aprėpti mūsų kasdienybę su jos nerimu, skausmais, išvaduoti mus iš savęs naikinimo ir pripildyti gyvybės. Kaip tai gali įvykti? Su visos kūrinių šaltiniu, kurio netalpina visata, kaip matome iš Jėzaus Kristaus, galima bendrauti kaip su asmeniu, kaip su Tėvu. Būtent taip Dievas Tėvas Jėzui buvo tikrovė, realybė Jo maldose ir darbuose.

Kristaus atėjimas yra Dievo priartėjimas, kuris paima mus už rankos mūsų tamsoje ir veda į Dievo pažinimą.

Taip kaip tikra būna mylimoji ar mylimasis, nors jo ar jos galime šią akimirką nematyti ar jų gali nepažinti kiti. Evangelija yra kvietimas priimti Dievo kaip asmens prisiartinimą, užmegzti su Juo draugystę ir giliai Jį pažinti. Šis pažinimas gali būti įvairiai išreikštas ir gali apimti daugybę dalykų, bet tarp dviejų asmenų visada yra betarpiškas. Kaip betarpiška yra meilė ir bendrystė tarp dviejų įsimylėlių, net jei juos skiria atstumas ir jie bendrauja netiesiogiai. Šią meilę – Tėvo Sūnui ir Sūnaus Tėvui – Jėzus Kristus padarė prieinamą kūrinių, į ją galime pasinerti ir mes. Kristaus atėjimas yra Dievo priartėjimas, kuris paima mus už rankos mūsų tamsoje ir veda į Dievo pažinimą. Tai nėra išoriniai įsakymai, o Dievo karalystė nėra astronominė ar geografinė sąvoka. Kūrėjas priartėjo prie kūrinių, kad savo jėga ir galybe ją perkeistų pagal savo atvaizdą ir panašumą. Jėzus buvo žmogus, kuris šiam Dievui buvo absoliučiai ir tobulai atviras. Taip Jis atnešė į mūsų žmogišką pasaulį visiškai naują dalyką, kritinį lūžį, kurį tik pats Dievas galėjo įvykdyti, „veikdamas mus ne „iš išorės“, bet susijungęs su žmogišku kūnu“ (R. Williams), taigi iš vidaus. Tai reiškia, kad mums nereikia rengti archeologinių kelionių į praeitį. Per Jėzaus Kristaus gyvenimą į žmonių istoriją atėjo Dievo karalystė ir atvėrė ją Dievui. Dievas pasidarė prieinamas visiems, o Jėzus

Kristus yra „neregimojo Dievo atvaizdas“ (Kolosiečiams 1, 13).

Atvira žinia

Po Jėzaus Kristaus atėjimo ir Šventosios Dvasios atsiuntimo tokia bendrystė su Dievu yra atvira visiems. Dievo karalystė yra arti ir „arti tavęs žodis: jis tavo burnoje ir tavo širdyje“ (Romiečiams 10, 8). Tačiau toks Jėzus Kristus meta mums iššūkį. Visų pirma, Jis skelbia, kad mes turime paslaptinę Šaltinį, Kūrėją. Antra, Jis klausia, ar mes esame atviri šiam vieninteliam ir absoliučiam savo gyvenimo ir visos kūrinių Kūrėjui. Šis pripažinimas turės pasekmių, pakeis asmeninį ir visuomeninį gyvenimą. Kalbėdamas palyginimais apie kūrinių Paslaptį, Jėzus piešia, jog mūsų Kūrėjas, kurio niekas nėra matęs, yra Meilė. Tai dar labiau atskleidžia mums Jo daromi ženklai ir darbai. Jo neblėstanti energija ir nurodymai mokiniais leidžia suprasti, kad misija tada nepasibaigė, bet tęsiasi. Jėzus Kristus skelbiasi turįs raktus į tą Paslaptį, iš kurios yra viskas, bet taip pat, kad ją pažins tik tie, kurie bus pasiryžę joje dalyvauti. „Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime.“ (Jono 14, 23). Jo Evangelija skelbia, kad Kūrėjas yra Meilė, kurią Jis patiria, kurią per Jį patiriame ir mes. Joje esame kviečiami apsigyventi. Taip meilė išsilieja ir savo galia pakeičia viską, prie ko prisiliečia. Kūrinių ją atsiliepia – arba priima,

arba atmeta Dievo priartėjimą. Atmesdama pasirenka neapykantą ir galiausiai pašalina tą, kuris skelbia ir atneša Dievo artumą. Anot P. R. Divarkar, „dėl gilaus ir aiškiai išreikšto visa aprėpiančio Dievo realybės supratimo – o tai ir yra giliausia Jo skelbtos Karalystės prasmė – Jėzus buvo tobulai laisvas ir atrodė kaip iššūkis ir grėsmė visiems netikriems absoliutams, kuriuos žmonės išsikėlė, kad sustiprintų savo saugumo ir sėkmės jausmą.“

Šie trumpi apmąstymai neišsemia tema pirmiausia yra kvietimas įsiklausyti. Dievo priartėjimas yra trapus ir metantis iššūkis, nors ir meilus. Girdėdami liudijimus nenurašykime jų, bet įsiklausykime, ar juose aidi tiesa. Ypač, jeigu norime įsitikinti Kristaus prisikėlimo galia. Lėtai perskaitykime pasakojimus Luko arba Jono evangelijose, leiskime sau pabūti su mokiniais jų nusivylime ir baimėse. Susitikę su nepažįstamuoju paklauskime savęs, ar jo žodžiai neskamba kaip tiesa į mūsų aptemusias širdis, ar jis neparodo mums savęs gyvo? Tada, pamatykime Evangeliją kaip jėgą, kuri dar pilnai nesuveikė mūsų gyvenime, dramą, kuri dar nesibaigė. Tie, kurie ieško savo vietos šioje dramoje, turėtų apmąstyti savo veiksmus atomazgos šviesoje: „Paskui bus galas, kai jis perduos karalystę Tėvui (...) Kai jam bus visa palenkta, tuomet ir pats Sūnus nusilenks tam, kuris buvo viską jam palenkęs, kad Dievas būtų viskas visame kame.“ (1 Korintiečiams 15, 24. 28).

Kas yra Evangelija?

Gediminas Kapustavičius

*Kauno baptistų bendruomenės
„Kristaus misija“ pastorius*

Evangelija yra lyg brangakmenis, turintis daug briaunų ir švytintis įvairiomis spalvomis, todėl nepaprasta ją sutalpinti į ankštus apibrėžimo rėmus. Plačiąja prasme Evangelijos žinia yra visos biblinės teologijos širdis, o vienu žodžiu – KRISTUS, kuris numirė už mūsų nuodėmes, buvo palaidotas ir prisikėlė (1 Korintiečiams 15, 3–4). Tačiau, ką reiškia Evangelijos žinia asmeniškai man?

Biblija byloja: „Tikras žodis ir vertas visiško pritarimo, kad Kristus Jėzus atėjo į pasaulį išgelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš. Todėl ir buvo manęs pasigailėta, kad manyje pirmame Jėzus Kristus parodytų visą savo kantrybę, duodamas pavyzdį tiems, kurie Jį įtikės amžinajam gyvenimui“ (1 Timotiejui 1, 15–16).

Dievas ateina į mano pasaulį. Betliejuje įvyko neįprastas reiškinys – Visagalis Dievas nužengė iš dangaus žmogaus pavidalu, apsirengęs bejėgio kūdikėlio drabužiais. „Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjome Jo šlovę – šlovę Tėvo viengimio, pilno malonės ir tiesos“ (Jono 1, 14). Kristaus Asmenyje Dievas atėjo ieškoti ir gelbėti puolusios žmonijos.

Šią misiją Kristus tęsia ir šiandien. Jam rūpi kiekvienas žmogus. Nenustebk, jei Dievas pasibels į tavo gyvenimo duris, o tikriausiai, Jis jau laukia prie durų: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu, jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, Aš užeisiu pas jį“ (Apreiškimo 3, 20). Ar tai nėra gera žinia, ką ir reiškia žodis „Evangelija“? Dievas ateina pas mane. Jis ateina į mano ankštą ir skurdų pasaulį. Ateina ištiesti pagalbos rankos, įnešti į mano pilką kasdienybę neregėto grožio spalvų.

Dievas gelbsti mano gyvybę. Antrojo Pasaulinio karo metu kruvinau Okinavos mūšyje beginklis JAV armijos medikas Desmondas Dosas, nuolat apšaudomas priešų ugnies, iš mūšio lauko išnešė 75 sužeistus amerikiečių karius ir suteikė medicininę pagalbą daugybei kitų. Kelis kartus kliudytas snaiperių ir netgi sužeistas granatos sprogi- mo Dosas kartojo vis tuos pačius žodžius: „Dieve, leisk man išgelbėti dar vieną“.

Kristus atėjo į dvasinio mūšio lauką, kuriame merdi nuodėmės sužeisti žmonės. Pasaulyje kasmet miršta 55,3 milijonai žmonių, kasdien užgęsta 151 tūkst. gyvybių. „Atpildas už nuodėmę – mirtis“, – įtikinamai skamba nuosprendis žmonijai. Tačiau Jėzus atėjo ieškoti ir gelbėti manęs iš amžinosios mirties gnaužtų. Jis nedvejodamas atidavė Savo gyvybę ir mirė ant kryžiaus vietoje manęs: „Jis buvo sužeistas už mūsų kaltes ir sumuštas už mūsų nuodėmes. Bausmė dėl mūsų ramybės krito ant jo; jo žaizdomis esame išgydyti“ (Izaijo 53, 5).

Ir šiandien Jėzus akylai stebi kruviną nuodėmės mūšio lauką. Gal išgirs atgailaujančiojo dejonę, kuris šaukiasi Jo pagalbos, ir išgelbės dar vieną sielą. Nes „kiekvienas, kuris šaukiasi Viešpaties vardo, bus išgelbėtas“ (Romiečiams 10, 13).

Dievas dovanoja man gyvenimą. 1939 metais Čijunė Sugihara buvo paskirtas Japonijos konsulu Lietuvoje ir apsigyveno Kaune. Nepaisydamas Japonijos Užsienio reikalų ministerijos draudimo Sugihara, rizikuodamas savo karjera, ranka rašė tranzitines vizas žydams ir taip nuo Holokausto žudynių išgelbėjo apie 6000 žmonių. „Jeigu nusigrėšiu nuo tų, kuriems reikia mano pagalbos, išduosiu Kristų“, – taip jis suprato savo veiklą, išgelbėtųjų pramintą „Vilties vartais“ arba „Vizos gyvenimui“.

Per savo mirtį ir prisikėlimą Jėzus atveria vilties vartus į Dangaus Karalystę ir išduoda vizas amžinam gyvenimui. „Aš atėjau, kad jie turėtų gyvenimą, – kad apsieiai jo turėtų“ (Jono 10, 10). Jėzus siūlo man ir tau Kelionės paketą, kuriame yra bilietas į dangų, gyvenamosios vietos rezervacija Jo karališkuose rūmuose, amžinas poilsis bei turininga programa. Ir gera žinia! Ant paketo uždėtas antspaudas su užrašu: VISKAS ĮSKAIČIUOTA IR APMOKĖTA!

Evangelija yra ne tik gera žinia, bet ir asmeninis kvietimas. Ar atversiu Jėzui savo širdies duris? Ar patikėsiu Kristaus auką? Ar atgailausiu ir šauksiuosi Jo vardo? Ar priimsiu amžinojo gyvenimo dovaną?

Kristaus Evangelija

istorijos fragmentuose

Albertas Latužis

Ylakių evangelikų baptistų bažnyčios pastorius

Evangelija yra Kristaus Geroji žinia, užrašyta Naujojo Testamento knygose. Naujasis Testamentas neatsirado tuščioje vietoje, kaip ir paties Kristaus apsireiškimas, nes visa tai remiasi Dievo Žodžiu, užrašytu Senajame Testamente, kuris kartais vadinamas Senąja Sandora arba Įstatymu. Jame skaitome ne vien Dievo reikalavimus ir paliepimus, bet ir pranašiškus vilties žodžius, kreipiančius mūsų žvilgsnį į Naująjį Testamentą: „Jis [t. y. Kristus] prisiėmė (...) mūsų skausmus(...) Jis buvo sužalotas dėl mūsų nusižengimų, ant jo krito kirčiai už mūsų kaltes. Bausmė ant jo krito mūsų išganymui, ir mes buvome išgydyti jo žaizdomis“. (Izaijo 53, 4–5)

Nuodėmingumas, kaip kokia mirtina liga ir moralinis susitepimas, vargina mūsų dvasią ir veda į pražūtį. Žmonės bando patys save arba vienas kitą gydyti guosdamiesi, kad viskas bus gerai, bet Viešpats per pranašą Jeremiją sako: „*Mano tautos žaizdas jie tik apgydo, kartodami: 'Viskas gerai! Viskas gerai!' – nors nėra gerai*“. (Jeremijo 8, 11)

Evangelijos kelionės pradžia

Jėzaus Kristaus mokynys ir apaštalas Petras iš Senojo Testamento įvesdamas į Naująjį Testamentą, prie Kristaus Evangelijos, sako, jog nebėra reikalo blaškytis, nes Kristus „*savo kūne užnešė mūsų nuodėmes ant kryžiaus, kad numirę nuodėmėms, gyventume teisumui. Jūs esate pagydyti jo žaizdomis. Jūs buvote tarsai paklydusios avys, o dabar sugrįžote pas savo sielų ganytoją ir sargą*“. (1 Petro 2, 24–25) Tai reiškia, kad Kristuje turime patikimą dvasios gydytoją ir esame saugūs Jo globoje. Kaip puikią šio teiginio iliustraciją galime pateikti reformatoriaus Martyno Liuterio pavyzdį. Jis buvo religingas, išsilavinęs, pareigingas vienuolis, bet tik nedaugelis žinojo, kad jo

siela pavargusi nuo dvasinių ieškojimų ir liūdesio dėl savo nuodėmingumo. Jam padėjo vienas geras patarimas: skaityk ir gilinkis į Šventąjį Raštą. Skaitant Laišką romiečiams jam atsivėrė akys. Vėliau M. Liuteris apie tai rašė: „Pradėjau suvokti Dievo teisumą, per kurį, kaip dovaną, gyvena teisingis: teisingis gyvens tikėjimu. Mane apėmė toks jausmas, lyg aš būčiau iš naujo gimęs ir per atvirus vartus įžengęs į rojų.“ Įvyko tai, kas sakoma Dievo Žodyje: „*Liūdesys pagal Dievo valią per atgailą atveda į išgelbėjimą, ir to netenka gailėtis, o šio pasaulio liūdesys veda į mirtį*“. (2 Korintiečiams 7, 10) Evangelijos žodis yra kaip nuostabus vaistas, tik būtina pripažinti, kad reikia pagalbos, ir kartu su psalmininku paprašyti: „*Pagydyk mane, VIEŠPATIE, nes mano kaulus gelia ir mano siela smarkiai sukrėsta!*“ (Psalmyno 6, 2–3, A. Jurėno vert.)

Veikiant Šventosios Dvasios malonei net didžiausias nusikaltėlis gali patirti dvasinio atgimimo stebuklą ir, atsiradus naujiems širdies troškimams, pakeisti savo gyvenimo kelią kryptį. Naujajame Testamente pasakojama apie žmogų, kuris parašė tokius žodžius: „Aš

iš tikrųjų visa laikau nuostoliu, palyginti su Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo didybe.“ (Filipiečiams 3, 8) Sunku patikėti, kad šiuos žodžius parašė tas, kuris dalyvavo vykdamas žiaurią egzekuciją, kai buvo žudomas Kristaus liudytojas Steponas, ir pritarė šio pasmerkimui. Kiek vėliau jis, „tebealsuodamas grasinimais ir žudynėmis prieš Viešpaties mokinčius“, ruošėsi dar vienam „kryžiaus žygiui“, bet... Netikėtas susitikimas su Kristumi neatpažįstamai pakeitė šį žmogų, ir jis iš Kristaus Bažnyčios persekiotojo tapo pasišventusiu Evangelijos skelbėju ir apaštalu Pauliumi. Jis buvo vienas iš daugelio, kurie rimtai priėmė Kristaus paliepimą: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.“ (Morkaus 16, 15) Prasidėjo tautų evangelizavimo procesas, kuris per porą šimtmečių pakeitė tų laikų pasaulį.

Reikėtų pabrėžti, kad tokia radikali permaina Evangelijos sekėjams tuomet buvo rizikingas ir pavojingas dalykas. Gana anksti prasidėjo žiaurūs krikščionių persekiojimai, pirmiausia žymesnių veikėjų, o suaktyvintų akcijų metu – ir eilinių tikinčiųjų, kurie atsakydavo stambeldišku praktiku. Galėtume paminėti vardus tų tikėjimo kankinių, kurie, per apaštalu skelbimą tapę krikščionimis ir net jų mokiniais, buvo aktyvūs Kristaus liudytojai: Barnabas, Ignatas, Polikarpas, Klemensas ir kt. Tai buvo ne tik žydai, bet ir graikai, romėnai ar kitų tautų atstovai. Nors buvo žiaurūs persekiojimai, Kristaus sekėjų gretos augo, nes jų gyvenimo būdas ir tikėjimas Kristaus mokymu buvo iškalbingas liudijimas, pradėjęs keisti tuometinį pasaulį. Skaitydami evangelijas ir apaštalu laiškus galime iš pirmųjų šaltinių susipažinti su jų tikėjimu ir skelbimo turiniu. Nepaisydami didžiausių pavojų jie ėjo į visuomenę pasiryžę „skleisti taikos Evangeliją“. (Efeziečiams 6, 15) Apaštalas Paulius mokė: „Kiek galima ir kiek nuolau jūsų priklausau, gyvenkite taikoje su visais žmonėmis“. (Romiečiams 12, 18) Tokiam gyvenimui Jo sekėjus įkvėpė paties Kristaus

”

Veikiant Šventosios Dvasios malonei net didžiausias nusikaltėlis gali patirti dvasinio atgimimo stebuklą ir, atsiradus naujiems širdies troškimams, pakeisti savo gyvenimo kelio kryptį.

žodžiai: „Palaiminti taikdariai; jie bus vadunami Dievo vaikais“. (Mato 5, 9)

Be abejo, jie žinojo Viešpaties pamokymą, kuris Senojo Testamento laikais buvo skirtas izraelitams, ištremtiems į Babiloną: „Statykitės namus, įsikurkite. Veiskite sodus, valgykite jų vaisius. Rūpinkitės gerove miesto, į kurį jus ištrėmiau, ir melskitės už jį VIEŠPAČIUI, nes jo gerovė – jūsų gerovė.“ (Jeremijo 29, 5.7) Toks patarimas tikriausiai negalėjo patikti ultrapatriotams... Panašus pamokymas yra Pauliaus laiške: „Raginu maldauti, melstis, užtarti ir dėkoti už visus žmones, už karalius ir visus vyresnybėje esančius, idant galėtume tyliai ramiai gyventi visokeriopai maldingą ir gerbtiną gyvenimą.“ (1 Timotiejui 2, 1–2)

Paulius skatina tikinčiuosius nepamiršti savo misijos pasaulyje ir gyventi taip, kad „būtumėte nepeiktini ir nekalti, nesutepti Dievo vaikai sugedusioje ir iškrypusioje kartoje, kur jūs spindite tarsi žiburiai pasaulyje“. (Filipiečiams 2, 15) Žinoma, jie nebuvo tikrieji šviesos šaltiniai, bet Kristaus šviesos nešėjai.

Šią mintį gražiai išreiškė poetas Adomas Jakštas: „Mes ne savo ugnimi žėruojam ir ne sau aplinkui šviesą liejam.“ (Užrašas ant šio poeto antkapio prie Kauno arkikatedros bazilikos.)

Deja, tie žiburiai, kai krikščionybė buvo suvalstybinta, pateko pasaulietišku valdžių įtakon ir buvo gerokai prigesinti. Šventasis Raštas žmonėms tapo sunkiai prieinamas, nes supasaulėjusi Bažnyčia juo mažai besirūpino. Bandymai sugrįžti prie Biblijos tiesų buvo sutinkami priešiška ir net žiauriai baudžiami. Tačiau Viduramžių istorijos laikrodys vis garsiau pranašavo aušrą. Vienos giesmės žodžiai padėtį apibūdina taip: *Tamsybių paslėpta gulėjo / šventoji Evangelija. / Ir siuntė Dievas tarnus ją atskleisti, / kad šiandien šviestų mums Žodžio tiesa.*

Pasklidusi Evangelijos šviesa

Reformacijos amžiuje, nepaisydama pastangų ją sulaikyti, Evangelijos šviesa prasi-veržė. Dievo tarnai, atskleidę užtemdyto žiburio šviesą, rizikavo taip pat, kaip ir pirmųjų amžių krikščionys. Šių žmonių biografijos liudija, kad jie nebuvo lengvabūdiški paklydėliai ar savanaudiški nuotykių ieškotojai. Jiems tai buvo gyvybės ar mirties klausimas, nes asmeniškai patyrę Evangelijos jėgą jie nebegalėjo elgtis kitaip. To meto visuomenėje buvo daug išalkusių Dievo Žodžio, ir žmonės džiaugėsi sužinoję, jog Dievas nori, kad kiekvienas susitiktų su savo Gelbėtoju. Įvykiai liudija, kad Evangelija keičia pasaulį per žmones, kurie per Šventosios Dvasios malonę atsigręžia į Dievą.

Teisingai yra pastebėjęs arkivyskupas Juozapas Skvireckas, Biblijos vertėjas į lietuvių kalbą, vieno Naujojo Testamento leidimo įžangoje: „Daug yra pasiekusios tautos, kurios turėjo galimybę anksti pažinti užrašyto Dievo Žodžio tiesas.“ Galime pateikti Lietuvos kaimynų pavyzdį. Vokiečių ordino didysis magistras Albrechtas Brandenburgietis, susipažinęs su Reformacijos idėjomis, jas priėmė ir ėmė jomis vadovautis. 1525 metais

jis žengė radikalus žingsnį: panaikino ordino valstybę ir jos vietoje įkūrė pasaulietinę Prūsijos kunigaikštystę – pirmąją protestantišką valstybę pasaulyje. Pažymėtina, kad tai įvyko be prievartos ir kraujo praliejimo. Apie tai išgirdęs M. Liuteris stebėjosi ir tai vadino stebuklu. Prūsijos valstybė nedelsdama ėmėsi reikalingų reformų visose gyvenimo srityse. Pirmiausia buvo pasirūpinta, kad pamaldos bažnyčiose vyktų žmonėms suprantama kalba. Pasirodė, kad tai nėra paprasta, nes mažoje valstybėlėje gyveno skirtingos tautos.

**Sustokime,
susimąstykime,
pasitikrinkime
ir pakeiskime
savo abejotinos
vertės nusistatymą
pasitikėdami Kristaus
atnešta Evangelija –
Gerąja Naujiena.**

Pradėta nuo vokiečių kalbos, o „įdarbinti“ vertėjai (kuriuos reikėjo surasti ir paruošti tarnystei) pamokslus vertė į lietuvių, mozūrų (lenkų), prūsų ir kuršių kalbas. Tai buvo laikina išėitis, nes svarbiausia buvo, kad Dievo Žodis tiesiogiai būtų skelbiamas tomis kalbomis.

Nedelsiant buvo įsteigtos žemesnio lygio studijos, kurios 1544 m. tapo Karaliaučiaus universitetu. (Vilniaus universitetas įkurtas vėliau – 1579 m.) Šiame universitete aukštas pareigas gavo lietuvis Stanislovas Rapolionis. Vėliau septyniems lietuviams ir septyniems lenkams studentams buvo paskirtos specialios stipendijos. Savaiame aišku, kad teologijos studijomis nebuvo apsiribota, nes teko dėti pagrindus lietuviškai rašyti: ruošti gramatikos vadovėlius, žodynus. Tautinėse (ne vokiečių) parapijose tarnaujantiems dvasininkams būtina reikėjo mokėti vietinę kalbą, todėl lietuvių kalbos mokslui pasitarnavo nemažai vokiečių, išmokusių lietuvių kalbą.

Tokiu būdu Mažojoje Lietuvoje (Prūsijoje) – o ne Didžiojoje Lietuvoje – 1547 m. galėjo pasirodyti pirmoji spausdinta lietu-

viška knyga, vėliau Biblija, lietuvių kalbos gramatika, įvairūs giesmynai, periodinė spauda. Svarbūs valstybės dokumentai buvo publikuojami ne tik vokiškai, bet lietuviškai ir lenkiškai. Nėra jokios abejonės, kad Mažosios Lietuvos pavyzdys teigiamai paveikė leidybos veiklą ir Didžiojoje Lietuvoje. Tačiau tų laikų „lietuviškų leidinių sąrašai abiejose Lietuvose sunkiai palyginami ir turinio, ir gausumo, ir žanrų įvairovės atžvilgiu“. (Ingė Lukšaitė, „Kai tikėjimas keitė pasaulį...“, 96 p.) Žinoma, teigiamų pokyčių vyko ekonomikos, ūkio, švietimo ir kitose srityse. Pvz., privalomas pradinis mokymas čia įvestas 1736 m., o baudžiava panaikinta gerokai anksčiau negu Didžiojoje Lietuvoje.

Evangelijos šviesa buvo prasiskverbusi ir į Didžiąją Lietuvą, tačiau čia aplinkybės buvo kitokios. Žymus ankstyvųjų reformatų veikėjas Andrius Volanas teigė, kad visų luomų žmonių prigimtis esanti lygi. Tai buvo žingsnis į Naujųjų laikų visuomenę. Buvo keliamas klausimas, ar tikras krikščionis gali gyventi iš kitų žmonių darbo. Klausimas neliko be atgarsių. Didikė reformatė Sofija Vnučkienė 1593 m. testamentu paleido savo dvarų pavaldinius. „Visus pavaldinius skelbiu laisvus ir išlaisvinu visiems laikams (...) iš dievobaimingumo ir matydama, jog bedieviai žmonės pasaulyje laisvus žmones nori vergais paversti ir liepia sau tarnauti.“ (Ingė Lukšaitė „Kai tikėjimas keitė pasaulį...“, 151 p.) Panašių atvejų buvo ne vienas. Tuo metu gerų bandymų buvo švietimo, kultūros ir ekonomikos srityse, tačiau vis stiprėjančios kontrreformacijos pajėgos gana greitai pristabdė evangelikų veiklos plėtrą. Gaila, kad dar ne visai išsižiebęs Evangelijos žiburys buvo prigesintas...

Jėzus Kristus į savo žemiškąją tarnystę išėjo sakydamas: „*Atsiverskite ir tikėkite Evangelija.*“ (Morkaus 1, 15) Mums šiandien tai galėtų reikšti: sustokime, susimąstykime, pasitikrinkime ir pakeiskime savo abejotinos vertės nusistatymą pasitikėdami Kristaus atnešta Evangelija – Gerąja Naujiena.

Arti esančiųjų Evangelija

„Per esančius arti prie manęs apreikšiu savo šventumą ir visų žmonių akivaizdoje būsiu pašlovintas.“ (Kunigų 10, 3)

Artūras Rulinskas

Vilniaus laisvųjų krikščionių bažnyčios pastorius

Skaitant Šventąjį Raštą Kunigų knyga man yra viena sudėtingiausių. Joje tiek daug rašoma apie įvairiausias taisykles, įstatymus, potvarkius, kunigus, dietas, maisto produktus, drabužius, gyvulius, aukojimus ir netgi ligų diagnozes, kad man visa tai skaitant pradeda suktyti galva ir norisi kuo greičiau praversti šiuos puslapius. Šią knygą skaityti taip sudėtinga dėl to, kad joje pateikiama daugybė reikalavimų ir taisyklių, tarp jų lengva pasimesti ir susipainioti, be to, yra palyginti mažai pasakojimų bei istorijų.

Vis dėlto skaitydami Kunigų knygą joje randame „brangakmenių“, be kurių supratimas, vedantis dvasinio brendimo link, būtų daug skurdesnis. Be Kunigų knygos greičiausiai nebūtų ir kunigų tarnystės apibrėžtumo, supratimo, kaip vykdyti savo pašaukimo ir tarnavimo pareigas. Pats esu pastorius ir vertinu kitų pastorių parašytas knygas apie pamokslavimą, tarnavimą bažnyčioje, apie tai, kaip kalbėtis su žmonėmis, kaip melstis ir t. t. Kaip be kitų pastorių išvalgų mano tarnavimas būtų skurdesnis, taip ir be Kunigų knygos pamokančių minčių, idėjų ir taisyklių ši kelionė išganymo link būtų ne tik sudėtingesnė, bet ir mažiau suprantama.

Neištikimybės Dievui pasekmės

Viena iš Kunigų knygos istorijų, kuri mus ir sukrečia, ir pakylėja, yra apie du kunigus – Nabadą ir Abihuvą. Kodėl ši istorija tokia sukrečianti? Šie broliai buvo pašvęsti tarnauti VIEŠPAČIUI kunigais. Tačiau ar iki galo nesupratę VIEŠPATIES reikalavimų,

ar nenorėję jų suprasti, ar tiesiog nesistengę jų suprasti, nes atrodė, kad bus gerai taip, kaip yra, eidami savo tarnybos pareigas šie vyrai mirė. Ugnis iš VIEŠPATIES Artumo išsiveržė ir juos sudegino. Taip, Kunigų knygoje, kaip ir visoje Biblijoje, yra blogų naujienų – ką nors neteisingai padariusio žmogaus laukia mirtis; nieko nedarančio irgi laukia mirtis. Neigiantis ir abejingas žmogus taip pat neišvengs savo egzistencijos pabaigos. Iš tiesų Dievo įstatymai ir reikalavimai apsunkina. Adomas ir Ieva nemanė, kad paragavę uždraustojo vaisiaus sulauks tik bėdų ir mirties. Kainas nemanė, jog išliedamas savo pyktį ant brolio Abelio atims jam gyvybę. Mes taip pat nemanome, kad mirtis ir mirties kultūra mums yra problema iki tol, kol patys su ja nesusiduriame. Tokie reikalavimai kaip nevalgyk, kas nesukurta maistui; nesisavink to, kas ne tavo; nesiek tau nesuteiktų galių ir t. t. tam tikru metu vargina, tačiau jie buvo žmogui duoti tam, kad padėtų aplenkti pražūtį ir patirti gyvenimą. Mūsų visų laukia mirtis, tačiau gyvenime save guosdami, jog tai prie manęs dar nepriartėjo ir amžinybė dar yra kažkur toli, mano biologinis laikrodis jos dar nefiksuoja. Laiko, kada mirsime, nežinome, tačiau jei ir žinotume, nuo to geriau mums nebūtų, nes laikas bėga greičiau nei mums norisi, o jei žinotume savo mirties laiką, tuomet mums būtų dar baugiau. Mirtis mus pasiekia įvairiai. Kartais ją, kaip Nabadui ir Abihuvui, paskelbia VIEŠPATS, nes jie akivaizdžiai užėmė VIEŠPATIES negerbiančių kunigų vietą. Šią tarnavimo vietą reikėjo užimti kam nors kitam, kas gerbs VIEŠPATĮ ir Jam deramai tarnaus.

Galbūt šioje istorijoje labiausiai sukrečia tai, kad šie du jauni vyrai buvo Mozės brolio Aarono sūnūs. Mozė ir Aaronas yra didžiojo išėjimo iš Egipto žemės vedliai, ir VIEŠPATS jų vaikams nedaro jokių nuolaidų, nors jie būtų labai svarbūs. Prieš VIEŠPATĮ kiek-

”

Prieš VIEŠPATĮ
kiekvienas atsako
už save asmeniškai,
ir niekas negalės
pasislėpti už
įtakingo tėvo,
dėdės, kultūros,
tradicijų, papročių
ar aplinkybių.

vienas atsako už save asmeniškai, ir niekas negalės pasislėpti už įtakingo tėvo, dėdės, kultūros, tradicijų, papročių ar aplinkybių. Taigi sukrečianti bloga žinia yra ta, jog pasaulis gyvuoja ne vien tik pagal žmonių sukurtus įstatymus, bet ir pagal tam tikrus Dievo įstatymus ir dėsnius, kurių nepaisydamas žmogus visada pralaimės.

Paguodos Dievas

Antra, šioje istorijoje yra ir teigiama dalis. Skaitydamas Kunigų knygą joje randu didelę paguodą, nes aiškėja, koks yra VIEŠPATS ir kaip mes prie Jo ir su Juo galime gyventi. VIEŠPATS norėjo, kad žmonės Jam aukotų aukas ir būtų išteisinti dėl savo nuodėmių. Tam Jis Izraeliui davė Susitikimo Padangtę, aukurą ir paaiškino, kokios aukos kokias nuodėmes atperka.

Mozė gedinčiam broliui Aaronui paskelbia Evangelijos žinią sakydamas: *Per esančius arti prie manęs apreikšiu savo šventumą ir visų žmonių akivaizdoje būsiu pašlovintas* (Kunigų 10, 3).

Kur šiuose žodžiuose yra Geroji Naujiena? Skaitydamas Evangeliją tai suprantu dvejopai. Pirmą, Dievas apreikš save tiems, kurie yra arti Jo. Antra, dėl tų Jam artimų žmonių Dievas bus pašlovintas visų žmonių akivaizdoje.

Būti arti Dievo, pasirodo, yra ne tik įmanoma, bet ir suteikta labai aiški galimybė. Broliai kunigai, nors ir buvo arti Dievo savo tarnyboje, bet savo požiūriu buvo labai toli nuo Jo. Tam, kad žmogus būtų arti Dievo, jam nebūtina tapti kunigu, pastoriumi, vienuoliu, atsiskyrėliu ar dar kuo nors. Prieš sutikdamas VIEŠPATĮ Mozė buvo piemuo, ganantis savo uošvio avių bandą, Eliziejus buvo artojas, Izaijas – didikas, Petras – žvejys, Matas – muitininkas. Ir vis dėlto šie žmonės Biblijos pasakojimuose pavaizduoti kaip tapę artimi VIEŠPAČIUI. Ne jų profesija ir socialinė padėtis suteikė jiems galimybę tapti artimais VIEŠPAČIUI, o širdies nuostata atvedė juos į artimą santykį

su VIEŠPAČIU. Tai yra Evangelija. Nereikia gimti tam tikroje šeimoje ir padaryti tam tikrų darbų VIEŠPAČIUI, kad žmogus taptų artimas Jam. Arti VIEŠPATIES gali būti Jo ieškodamas ir laikydamasis Jo Žodžio.

Šių pavyzdžių įkvėptas bei vedamas ir aš stengiuosi įsikibti į VIEŠPATĮ, gyventi pagal Jo Žodį, turėti švarią širdį, keisti savo būdą, aukoti VIEŠPAČIUI patinkančias aukas, kurias galiu Jam atnešti iš savo gyvenimo uždarbių ir pastangų vaisiaus. Man tai tikrai yra Geroji Naujiena, kad gyvendamas šiaurinėje Europos dalyje, kur tiek mažai saulės ir daug drėgmės, aš galiu, jei tik noriu, būti arti VIEŠPATIES, ir galiu tikėtis, kad Jis man save apreikš, kaip dažnai nenuvildamas apreiskia ateidamas pas mane su džiazgsmu ir ramybe.

Uždek lemputę savo širdyje

Antra Evangelijos dalis šiame niūriame pasakojime yra ta, kad dėl mano tarnystės

dydamas savo pareigas galiu apreikšti Dievą taip, kad kitam bus aišku – VIEŠPATS yra Dievas, VIEŠPATS yra Garbė, VIEŠPATS yra Malonė, VIEŠPATS yra Meilė, VIEŠPATS yra Atpirkimas... Tai reiškia, jog užtenka mano paprastumo, kad VIEŠPATS būtų pašlovintas. Apie tai galvoju kaip apie elektros lempuotę, kuri prijungta prie srovės užsižiebia ir šviečia, o tamsoje buvęs žmogus staiga aplink save gali išvysti tai, kas buvo nematoma, nesuprantama ir baugu. Tiesiog prisijungi ir švieti. Paprasta ir gera. Tokia ir yra Evangelija.

Be abejonės, Kunigų knygoje nėra žodžio „Evangelija“, ir negalėjo būti, nes Evangelija yra graikų kalbos žodis, reiškiantis „Geroji Naujiena“. Vis dėlto šioje Senojo Testamento knygoje pakankamai aiškiai galima įskaityti Gerosios Naujienos mintį, kurią paskelbė pranašas Mozė – *Per esančius arti praneš apreikšiu savo šventumą ir visų žmonių akivaizdoje būsiu pašlovintas.*

Prie Jėzaus, kai Jis merdėjo ant kryžiaus, piktų ir priešiškų žmonių minioje nedaug buvo artimųjų – vos keturios artimos moterys ir vienas Jo mylimas mokinys (Jono 19, 25–26). Po trijų dienų, kai Jėzus prisikėlė iš mirties, kam pirmiausia Jis apsiėmė, ir kas patikėjo, kad Jis tikrai kėlėsi iš mirties ir yra gyvas? Ogi prie Jo kapo stovėjusiai Marijai Magdalietei (Jono 20, 26) ir savo mokiniui Jonui (Jono 20, 8). Sunkiausia Jam valandą arti Jėzaus buvę patys pirmieji ir išvydo gyvąją Evangeliją ir pradėjo ją skelbti.

Aš, tu, skaitytojau, mes – bažnyčia ir pasaulio žmonės, ieškantys Dievo karalystės, nepamirškime, jog Evangelija yra arti mūsų, o mes labai arti jos. Vis dėlto, koks mūsų santykis su ja ir kaip tarnaujame Dievui, tai ir yra esminis skirtumas. Vienu atveju, kaip brolių kunigų aukos – VIEŠPAČIUI akis graužiantys dūmai, kitu atveju – per nerimą, baimę ir begalinę meilę apreikštas VIEŠPATIES šventumas.

Dievas gali būti pašlovintas gyvenimuose žmonių, kurie Jam brangūs. Ar aš teisingai supratau? Ar aš galiu būti toks asmuo, per kurį būtų pašlovintas Dievas? Taip, tokius žodžius byloja Kunigų knygos tekstas. Būdamas savo tarnybos vietoje ir tiesiog vyk-

Gyvenimo pamatas

Žymus prancūzų mokslininkas Blezas Paskalis yra pasakęs, kad širdies troškimą gali tobulai patenkinti tik vienas dalykas: *kiekvieno žmogaus širdyje yra tuštuma, kurią užpildyti gali Dievas – ne koks nors kūrinys, o pats Kūrėjas, kurį pažinti įmanoma tik pažįstant Jėzų Kristų.*

Dievas nori užmegzti su tavimi artimą, besąlygišką meilę grįstą ryšį. Jis trokšta užlieti tavo širdį savo meile, ir tapti tau gyvenimo pamatu. Kokia yra Dievo meilė žmogui?

- Dievas myli tave besąlygiškai. Jo meilės neįmanoma pelnyti ar kaip nors užsidirbti. Tai – dovana.
- Dievas žino, kad dažnai būname Jam abejingi ir einame savo, o ne Jo keliu. Mūsų užsispyrimas elgtis savaip didina prarają tarp Dievo ir mūsų. Koks gali būti tiltas per bedugnę, atsivėrusią tarp tobulo Dievo ir netobulo žmogaus?
- Dievas pats parūpino mums tiltą – Jo Sūnus Jėzus Kristus atėjo tam, kad būtų atkurtas žmogaus ryšys su Dievu. Jėzus už mūsų abejingumą sumokėjo didelę kainą ir atvėrė galimybę žmogui pažinti Dievą, gauti Jo atleidimą ir užmegzti amžiną, nenutrūkstantį ryšį.
- Dievas gali būti tavo gyvenimo pamatas. Pasirinkęs Jėzų savo tiltu pas Dievą, žmogus pajunta dvasinį atsinaujinimą, atgimimą. Dievas patenkina giliausius širdies troškimus ir savimi užpildo tuštumą. Jis tampa gyvenimo pamatu.

Jei tik nori, gali atsiliepti į Dievo kvietimą ir pasakyti Jam, kad nori užmegzti su Juo ryšį. Tylomis širdyje ar pusbalsiu gali pasakyti Jam, kad priimi Jį ir dėkoji už viską, ką Jis dėl tavęs padarė.

Aš esu istorikas, ne tikintysis, bet kaip istorikas turiu pripažinti, kad tasai neturtingas pamokslininkas iš Nazareto neabejotinai atsiduria pačiame visos žmonijos istorijos centre. Akivaizdu, kad Jėzus Kristus yra ryškiausia istorinė figūra.

H. G. Wellsas
britų rašytojas

Kristaus Evangelija – Geroji Naujiena

Andrus Kaask

Metodistų misionierius Biržuose

„Taip pasirodė dykumoje Jonas. Jis krikštijo ir skelbė atsivertimo krikštą nuodėmėms atleisti. Pas jį traukė visa Judėjos šalis ir visi Jeruzalės gyventojai. Jie išpažindavo nuodėmes ir buvo jo krikštijami Jordano upėje. Jonas vilkėjo kupranugario vilnų apdaru, strėnas buvo susijusęs odiniu diržu, maitinosi skėriais bei laukinių bičių medumi. Jis skelbė: „Po manęs ateina galingesnis už mane, aš nevertas nusilenkęs atrišti jo kurpių dirželio. Aš jus krikštijau vandeniu, o jis krikštys jus Šventąja Dvasia“. Tomis dienomis atėjo Jėzus iš Galilėjos Nazareto, ir Jonas jį pakrikštijo Jordane. Vos tik išbridęs iš vandens, Jėzus pamatė prasiveriantį dangų ir Dvasią, tarsi balandį, nusileidžiančią ant jo, ir iš dangaus pasigirdo balsas: „Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosi“.
(Morkaus 1, 4–11)

Paskutinio pranašo žinia

Imperatoriaus Tiberijaus 15-aisiais valdymo metais, t. y. maždaug 28 ar 29 m. po Kristaus gimimo, Pajordanėje pradėjo pamokslauti Jonas Krikštytojas. Šis pranašas buvo paskutinis iš Senojo Testamento pranašų. Jo žinios centre – Dievo pasiūlytas žmogaus išgelbėjimo planas, nuodėmių atleidimo būtinybė. Reikia pabrėžti, kad Jonas į dykumą pasitraukė ne dėl to, kad jam nusibodo ar nepatiko gyventi mieste; vienuoje meldamasis jis stiprino save tol, kol tapo pasirengęs pamokslauti.

Tuo laikotarpiu buvo priimta, kad į judaizmą atsivertę pagonys turėjo panirti į vandenį. Jonas ėmė daryti kai ką visiškai kitaip. Jis skelbė, jog atgaila ir krikštas būtini ne atsiverčiantiems pagonims, o patiems judėjams, t. y. Dievo tautai. Prieš pat Mesijo atėjimą jis reikalavo tikros atgailos.

Ko Dievas tikisi iš mūsų

Mes bandomė į bažnyčią prisivilioti žmones, pritraukti juos, papirkti. Skiriame nemažai resursų ir pastangų, kad bažnyčiose būtų kuo daugiau narių, o Jėzus laukia, kad atvestume žmones pas Jį. Mes mėginame žmones sutaisyti su Dievu ir padėti jiems pasitaisyti. Bet Jėzus laukia žmonių, atvedamų pas Jį... Jėzus mokė: „Ateikite pas mane visi, kurie

vargstate ir esate prislėgti: aš jus atgaivinsiu! Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgailą. Mano jungas švelnus, mano našta lengva“ (Mato 11, 28–30).

Dievas myli mus ir nori mums paties geriausio. Jis per Kristų suteikia mums atleidimą. Dievas duoda naują gyvenimą. O naujasis gyvenimas yra vaikščiėjimas (gyvenimas) su Kristumi. Daug pakrikštytųjų negyvena su Kristumi. Daug bažnyčių lankytojų nevaikšto su Kristumi. Paklauskite, kaip tai gali būti įmanoma? Kai kuriose šalyse žmonės pagal tradiciją švenčia Kalėdas ir Velykas, kai kurie žiemą pasineria į ledo eketes priimdami taip vadinamąjį „Viešpaties krikštą“, tačiau jų širdys yra labai toli nuo Dievo. Kodėl toli? Todėl, kad jie nėra atgimę iš aukšto, pas juos neatėjęs Dievo gyvenimas iš aukštybių. O kodėl gi neatėjęs? Todėl, kad jie neatgailavo, nepatikėjo, jog Kristus atėjo į žemę kaip Gelbėtojas, arba dėl to, kad jie nenori priimti Kristaus į savo

”

Dievas myli mus
ir nori mums
paties geriausio.

gyvenimą kaip Gelbėtojo ir Karaliaus. O kai žmogaus gyvenime nėra Kristaus, Šventoji Dvasia negali į jį ir jo vesti.

Mes visi kur nors skubame, esame labai užsiėmę. Ar mums lieka laiko Dievui? Juk ir taip nuolat pritrūkstame laiko. Tik savo mobiliems telefonams visada jo randame. O gal galima atsisakyti telefono, kad rastume laiko Dievui? Sunku? Alkoholio ir rūkymo atsisakyti galima, kaip ir neatleidimo ir pykčio. O jei žmonės neatgailauja, jeigu jie nesupranta, kodėl reikia tai daryti, reiškia, jog mes neskelbėme tiesos. Tikra atgaila žmogaus gyvenime atneša vaisius – jo gyvenimas keičiasi.

Apie tikrą atgailą

Jonas Krikštytojas ragino žmones atgailauti. Atgaila yra gilus apgailėstavis dėl savo nuodėmių, liūdėjimas dėl to, kad jas darome. Apie tokį apgailėstavimą liudija gedėjimas ir nuliūdimas, sukeltas tiek paliestos sąžinės, tiek – ir tai dar svarbiau – nuoširdžiai išgyvento atskyrimo nuo Dievo jausmo, kuris yra lydimas tvirto apsisprendimo apsivalyti, pakeisti gyvenimą, pasitikėti ir viltis Viešpačiu. Plačiąja prasme atgaila suprantama kaip kertinis gyvenimo pasikeitimas: pereinama nuo sąmoningai nuodėmingo, savimyliško, savimi patenkinto gyvenimo prie gyvenimo pagal Dievo priesakus, mylint ir siekiant būti kartu su Dievu. Atgaila (rus. – покаяние; angl. – repentance) – tai vidinio ir išorinio žmogaus gyvenimo pakeitimas, apibūdinamas ryžtingu nuodėmės atsisakymu bei troškimu gyventi paklūstant švenčiausiajai Dievo valiai. Atgaila

Bažnyčios žmonės
privalo kasdien mylėti
Dievą ir savo artimą.
O pirmoji bažnyčios
užduotis – skelbti
Kristaus Evangeliją.

prasideda nuo žmogaus mąstymo perkeitimo, kai sąmoningai imama nebekęsti nuodėmės ir trokštama susijungti su Dievu. Atgaila visuomet yra proto perkeitimas, tai yra vienos mąstymo nuostatos pakeitimas kita mąstymo nuostata. Po tokio nuostatos pakeitimo įvyksta kitas etapas: širdies nuostatos pakeitimas. Dievas leidžia žmogaus širdžiai patirti savo malonės kupiną meilę ir šventumą. Dievo malonės bei šventumo pažinimas žmogui suteikia jėgų nebekartoti savo nuodėmių ir priešintis joms.

Tuo pačiu metu malonės perpildytas dieviškos meilės ir šventumo paragavimas žmogui kainuoja nemenką žygdarbį – savo širdyje jis privalo toliau puoselėti visa, ką gavo iš Viešpaties. Tokiu žygdarbiu Dievas išbando laisvos valios žmogaus nusistatymą atmesti nuodėmę ir amžinai pasilikti su Viešpačiu. Jonas pasirodė tam, kad paruoštų kelią Gelbėtojui. Mūsų liudijimas ir gyvenimas privalo rodyti, kas yra Jėzus. Ne visi judėjai atmetė Jėzų kaip Mesiją: visi tie, kurie Jį pripažino, kurie atgailavo, tapo Dievo vaikais. „*Visiems, kurie jį priėmė, jis davė galią tapti Dievo vaikais – tiems, kurie tiki jo varda*“ (Jono 1, 12).

Bažnyčiai nepakanka vien rašyti projektus, atlikti liturginius veiksmus, dalinti visuomenei labdarą. Bažnyčios žmonės privalo kasdien mylėti Dievą ir savo artimą. O pirmoji bažnyčios užduotis – skelbti Kristaus Evangeliją. „*Tuomet prisiartinęs Jėzus prabilo:*

„*Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Tad eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos*“ (Mato 28, 1–20). Svarbu tai, kad tik patys patyrę savo atgailos procesą galime pamokslauti apie atgailą. Mes galime atvesti žmones pas Jėzų tik tada, kai patys esame atėję pas Jėzų. Mes perduodame Evangeliją tik tuomet, kai patys suvokiame jos esmę.

Jonas akcentuoja, kad po jo ateinantis Mesijas, Gelbėtojas Jėzus, bus galingesnis už Joną. Mesijas ateis krikštyti Šventąją Dvasią, o Jonas tik lygina Jam kelią. Mes, pasitikintys Kristumi, ruošiamės kelią, nurodome jį kitiems. Mes pažįstame šį siaurą kelią ir ne vien nukreipiame kitus juo eiti, bet ir džiaugiamės juo einančiais dėl Gerosios Naujienos (Evangelijos). Dievas mus pamilo – tai gera žinia. Dievas atsiuntė Jėzų – tai gera žinia. Kristus mirė vietoje mūsų tam, kad gautume amžinąjį gyvenimą. Gera žinia ta, jog mes galime priimti naująjį gyvenimą. **Evangelija – tai mirusiesiems skirta žinia apie gyvenimą. Evangelija – meilės žinutė nusiteikusiesiems priešškai. Evangelija – tyrumo žinia netyriems** (paryškinta autoriaus).

Jonas šaukia: „*Jam skirta augti, o man – mažėti*.“ (Jono 3, 30). Jėzus mūsų širdyse ir gyvenime turi augti. Kalbame apie daugelį dalykų, bet būtent Jėzus turi augti, Jis turi būti išgirstas visur, kur mes einame. Jėzus turi būti pamatytas.

Mes, tikintieji, laukiame Kristaus atėjimo, tačiau ar pamokslaujame apie Gerąją Naujieną? Ar meldžiamės, kad Dievas pripildytų mus savo Dvasia, kad mūsų pamokslas neaptų patrauklus išdūzgentais moralais, bet lyg pirštu į kaktą bestų į žmogaus pasirinkimą tarp mirties ir gyvenimo, dangaus ir pragaro, paaiškintų, jog pasirinkimas šiandien vienas – tuojau pat ir čia pat atgailauti. Amen.

Iš rusų k. vertė Arnoldas Matijošius

VAKARO žvaigždėlė

šviesos žiburys tamsoje

Inga Sereikienė

Žurnalo „Vakaro žvaigždėlė“ vyriausioji redaktorė

„**Jūsų dukra sveria 800 gramų, 2 procentai kad išgyvens, – tokią diagnozę gydytojas pasakė mano tėvams. Tokia buvo mano gyvenimo pradžia, bet Kalėdų rytą tėvai parsivežė mane gyvą ir sveiką. Kodėl? Nes Dievas jau iš anksto man paruošė kitokį kelią ir tarnavimą patiems mažiausiems.**

Išsipildęs širdies troškimas

Galima sakyti, dar tik pradėjau Dievo man skirtą tarnystę, bet puikiai žinau, jog vainikuojama ne pradžia, o pabaiga. Mano širdyje giliai įstrigę žodžiai iš Biblijos: „*Svarbu, kad tik su džiaugsmu baigčiau savo bėgimą ir tarnavimą, kurį gavau iš Viešpaties Jėzaus: liudyti Dievo malonės Evangeliją*“. (Apaštalų darbų 20, 24). Visiems krikščionims Dievas pavedė tam tikrą tarnystę, o darbuodamiesi Dievo vynuogyne naudojame įvairias Jo duotas dovanas ir sugebėjimus. Tarnaudami taip pat stipriname ryšį su Jėzumi ir broliais bei seserimis.

Prie „Gerosios Naujienos centro“ (GNC) organizacijos prisijungiau prieš 10 metų, esu informacinių technologijų (IT) administratorė ir žurnalo vaikams „Vakaro žvaigždėlė“ vyr. redaktorė. Mano atėjimas į šią krikščionišką veiklą užsiimančią viešąją įstaigą buvo visiškai netikėtas ir neplanuotas. Tačiau to visada troško mano širdis – pašvęsti savo gyvenimą tarnystei ir Evangelijos skleidimui. Tai nėra vien tik darbas, bet privilegija, Jo paruoštas kelias man. Mes puikiai suprantame GNC misiją Lietuvoje ir stengiamės dirbti atsidavę, dažnai neskaičiuodami asmeninio laiko, pastangų ar

finansinių suspaudimų. Visgi iki šio kelio pradžios Viešpats mane lipdė iš pačių pagrindų, vėliau grūdino, šlifavo ir tobulino. Dar ir dabar, kai užgriūna problemos, sakau: „Dieve, vesk mane, naudok ir tobulink šioje tarnystėje“.

Kai pasaulyje tiek daug negatyvo, „pamirštų“ vaikų, kai tėvai vis mažiau ir mažiau laiko praleidžia su vaikais, projektas „Vakaro žvaigždėlė“ – kaip šviesos žiburys tamsoje, metantis iššūkį šiuolaikiniams „greito maisto“ standartams. Radijo laidos, žurnalas bei kita „Vakaro žvaigždėlės“ veikla padeda suartinti šeimos narius bendrai veiklai įsiklausant į kiekvieno vaiko poreikius. Mūsų tikslas – parodyti kiekvienam vaikui teisingą kelią, kuriame svarbiausia – Evangelija. Kaip parašyta Šventajame Rašte: „*Parodyk vaikui kelią, kuriuo jis turi eiti, tai ir pasenęs jis nenukryps nuo jo*“ (Patarlių 22, 6).

Mano tarnystėje svarbiausia yra Gerosios Naujienos žinia žmonėms, ir nesvarbu, ar ji bus perteikta naudojant socialinius tinklus, ar išspausdinta žurnale „Vakaro žvaigždėlė“. Tarnauju Viešpačiui iš visos širdies, pasiduodu Jo vedimui ir mokymui. Mano atsidasavimas tarnystei kilo iš vaikystėje patirtų žaizdų, kurias tik Jis užgydė ir dar iki šiol gydo. Tai mano padėka Jam.

Vaikystė be meilės ir pasakų

Vaikystėje turėjau daug svajonių, troškimų ir, svarbiausia, meilės poreikį iš savo tėvų. Juk kiekvienas norime būti mylimas ir priimtas toks, koks esame. Tačiau kartais nuo pat vaikystės kelias būna skausmingas. Dažnai keldavau klausimą, kodėl mano vaikystė ir jaunystė buvo tokia sunki – per skausmą, smurtą, patyčias, prievartą... Dabar nebeklausiu, nes įtikėjusi radau atsakymą. Ankstyvoje vaikystėje patyriau savo tėčio smurtą, mama kelis kartus mane ir mano brolius vedė paskandinti, būdama 2 metų paskutinę minutę buvau išnešta iš gaisro apimto kambario. Kartais neturėjome ko valgyti ar net vietos, kur būtų galima išsimiegoti. Patyriau patyčias, kadangi buvau iš asocialios šeimos: tėvas alkoholikas, mama –

paleistuvė. Buvau niekam nereikalinga, tėvai man neskyrė dėmesio, neskaitė pasakų. Jie niekuomet nežaidė su manimi ir niekuomet nesakė vaikams gyvybiškai svarbaus žodžio „Myliu“. Dabar suprantu, kad meilė ateina iš Dievo. Nors kai kurie iš mūsų taip ir neturėjome savo biologinių tėvų globos, galime priimti Viešpatį kaip Tėvą. Jame atrandame tą neišsenkančią meilę ir paguodą. Būdama 9 metų palikau tėvų namus ir pradėjau gyventi kitoje šeimoje. Tačiau daug kartų buvo tokių momentų, kai atsiklaupusi ant kelių, iškėlus

Kai pasaulyje tiek daug negatyvo, „pamirštų“ vaikų, kai tėvai vis mažiau ir mažiau laiko praleidžia su vaikais, projektas „Vakaro žvaigždėlė“ – kaip šviesos žiburys tamsoje, metantis iššūkį šiuolaikiniams „greito maisto“ standartams.

rankas ir pilnomis akimis ašarų meldžiau mirties. Atrodė, kad nebėra nieko teigiamo, visiška tamsa, tačiau Dievas visada buvo šalia, guodė ir pajusdavau, kad Jis mane myli, ir kad Jam liūdna, kai aš liūdžiu. Priėmiau Jį kaip asmenį.

Ypatingi Dievo mylimi vaikai

Mano patirtis, sudužusi vaikystė skatina niekada nenuleisti rankų, o viską atiduoti į Tėvo rankas. Jis gydo mano žaizdas tarnystėje. Dievo veikimas išties galingas. Ir kuo daugiau tarnauju, tuo daugiau Dievas atskleidžia mano

talentus. Vaikystėje patirtos patyčios, kad esu NIEKAS, mane sustiprino ir būdama dar jaunutė užsibrėžiau įrodyti visiems, kad esu asmenybė ir savo gyvenime galiu pasiekti labai daug. Baigiau aukštąjį mokslą, bet galiausiai supratau, kad visa tai pasiekusi vis tiek buvau silpna, kupina nuoskaudų ir žaizdų. Kai tik pradėjau žengti savarankiško gyvenimo keliu, mirė mano tėvai. Jie abu staiga mirė per dviejų mėnesių laikotarpį. Ir tada „sudužau“, nes našlaitystė man sukėlė didžiulę paniką. Tačiau būtent tada Dievas veikė ypatingai ir aš pamažu pradėjau pažinti Jį kaip Tėvą ir suprasti Jo planą mano gyvenime.

Dabar, kai viskas jau praeityje, projektu „Vakaro žvaigždėlė“ noriu perteikti vaikams daug svarbių dalykų, kurie jiems būtini kaip vanduo išdžiuvusiems dirvai. Skatiname juos pažinti Dievą, – o tai viso gyvenimo esmė. Žinau, ką reiškia, kai esi nieko vertas ir kai aplinkiniai žmonės žemina ir teigia, kad esi niekas. Tačiau Dievas ypač myli tokius žmones ir iškelia į paviršių leisdamas, kad jie sužibėtų kaip žiburiai, kad būtų vedliai. Tai mane skatina žurnalo mažiesiems skaitytojams pasakyti, kad jie yra ypatingi, nes yra tobulo Dievo kūriniai. Aš patyriau, ką reiškia per trumpą laiką Anapilin išlydėti tuos, kuriuos, nepaisydama nieko, be galo myli. Per šią patirtį Dievas man parodė, kad viskas yra laikina, ir kaip svarbu yra dabartis, laikas, kurį iš savo meilės Jis dovanuoja dabar.

Per savo skaudžias ir sunkias patirtis mes galime parodyti kitiems, kaip Dievas mus myli ir kad Jis – mūsų dangiškasis Tėvas, kuris mumis rūpinasi ir visi esame Jam svarbūs. Kai atiduodame savo gyvenimą Jam, kai leidžiame Jam veikti, tada širdis tiesiog džiūgauja, esame teisingame kelyje.

Mano draugė Lina kartą man pasakė: „Inga, tu tarnauji „Vakaro žvaigždėlėje“, tai tokia svarbi tarnystė, kuri paliečia tiek daug vaikų“. Tai yra Dievo man skirta tarnystė ir kas rytą atiduodu Jam šią dieną ir prašau: „Viešpatie, vesk mane ir naudok mane kaip įrankį Lietuvos vaikams.“

Ateik toks, koks esi

Dailininkas norėjo nutapyti sūnaus palaidūno, apie kurį skaitome Evangelijos pagal Luką 15 skyriuje, paveikslą. Jis ieškojo žmogaus, tinkamo jį piešti. Vieną dieną jis sutiko vaiką. Jo drabužiai buvo sudrįskę ir purvini, plaukai ilgi, o veidas murzinas.

Tai buvo kaip tik toks žmogus, kokio dailininkas ieškojo. Jis pasiūlė vaikui šiek tiek pinigų ir paprašė ateiti į studiją kitą dieną. Vyras mielai sutiko.

Sutartu laiku žmogus atvyko į studiją, tačiau dailininkas nebegalėjo jo pažinti – veidas buvo nupraustas, plaukai sušukuoti, jis buvo pasiskolinęs geresnių drabužių, kad atrodytų kaip galima geriau. „Iš tavęs, taip apsirengusio ir švaraus, man jokios naudos, – pasakė dailininkas, – Tu turėjai ateiti toks, koks buvai, būčiau nutapęs tave kaip sūnų palaidūną.“

Daug žmonių savo dvasia yra panašūs į tą vyrą. Jie mano, kad Kristus nori, jog prieš ateidami pas Jį, jie pakeistų savo gyvenimą ir savo jėgomis taptų teisūs. Tačiau Viešpats nori, kad mes ateitume pas Jį tokie, kokie esame, su visomis nuodėmėmis ir poreikiais. Jis pažadėjo nuplauti mūsų nuodėmes ir aprengti mus Jo teisumo rūbais.

Savas teisumas trukdo mums ateiti pas Viešpatį labiau nei mūsų nuodėmės. Mes turime išpažinti savo nuodėmes, ateiti pas Viešpatį Jėzų ir prašyti Jo pakeisti mūsų širdis.

Ar tu bandai tapti geresnis prieš eidamas pas Kristų?

*R. Cameron Smith
„Amžinoji uola“, 2007*

Lydėti kitus į ateitį su viltimi

Eduardas Barcevičius

Reabilitacijos centras „Taikos kelias“

Kaip ir daugelis mano tautiečių, gimiau katalikų šeimoje. Mano vaikystė praėjo mokantis katalikų bažnyčios tikėjimo. Dalyvavau bažnyčios šventėse, priėmiau pirmąją Komuniją. Maldų mus mokė labai sena, sunkiai vaikštanti močiutė. Man tai labai nepatiko. Dariau tai bijodamas tėvų ir dėl solidarumo, nes su manimi buvo dar keli draugai. Nelabai ką įsiminiau, nors kelias maldas tikrai atsimenu mintinai. Bet labiausiai įsiminė viena istorija.

Močiutė skaitė iš knygos istoriją apie Jėzų, kurioje pasakojama apie tai, kaip Jis atvėrė neregiumi akis. Tai stipriai palietė mano širdį. Šis pasakojimas tiesiog uždegė mano širdį. Tai buvo taip gilus, neįprastas. Po tikybos pamokų bėgau namo, nešiau Žinią. Labai norėjau apie Jėzų papasakoti mamai. Kai atskubėjau namo, pabandžiau tai papasakoti tėvams, ypač mamai, bet atkreipiau dėmesį, jog manęs beveik nesiklausė. Nusiminiau, nes pirmoji evangelizacija paskendo žmonių rūpesčiuose, o aš – nusivylime. Nepamenu, kiek ši žinia ruseno manyje, bet dar ginčydavomės apie tai su draugais. Vieni pritarė, kiti – juokdavosi. Prisiminęs tai mąstau, kaip svarbu vaikiškai priimti Biblijos istorijas, priimti ir matyti jų realybę, kaip žurnalistų aprašytą tikrą įvykį. Kartu suprantu, kad ne visi žmonės, jas išgirdę ir perskaitę būtinai priims. Bet žinau, jog šios istorijos iki šiol kelia ginčų.

Tau atleista!

Mano gyvenime istorija su Jėzumi nepasibaigė, ji tęsiasi visą laiką, iki šių dienų. Po to,

kai vaikiškai priėmiau Gerąją Naujieną apie Jėzaus galybę, po kurio laiko tiesiog užgesau. Niekas niekada man daugiau nebesakodavo apie Jėzų. Ir pasaulis nugalėjo vaiko širdį. Buvau geras vaikas, gerai mokiausi, sportavau. Bet sulaukus 16 metų viskas pradėjo keistis. Tais laikais žmonės gyveno iš to, kas kaip mokėjo suktis. Mes su jaunimu pradėjome gyventi nesąžiningai. Į mūsų gyvenimą atėjo alkoholis ir narkotikai. Būdamas 20 metų jau turėjau nepagydomų priklausomybių. Mano širdis negalėjo pasipriešinti pagundoms, kurias siūlė pasaulis.

Bandžiau sukurti šeimą, bet nepavyko per gyvenimo būdą, kuris mane pavergė. Tapau vergu to, kas mane valdė. Bet visuomet skambėjo mintis, kad kažkas mano gyvenimi-

me turi pasikeisti. Aš žinojau, kad turi įvykti stebuklas. Ir jis įvyko! Daug kartų bandžiau savarankiškai gydytis nuo priklausomybių. Ir vieną kartą į mano gyvenimą atėjo žmonės. Jie drąsiai kalbėjo apie Jėzų, apie tai, kad Jis myli mane, kad Dievas gali pakeisti mano gyvenimą. Bet aš nežinojau, kaip pasikeisti. Rodos, žinai, kad yra durys, bet įeiti negali. Pradėjau ieškoti, kaip atidaryti tas duris. Žmogus, kuris man kalbėdavo apie Jėzų, pasakė: tu gali atrasti naują gyvenimą tik per atgailą ir tikėjimą Jėzumi. Man tai buvo keista, niekada negirdėjau tokio stipraus įtikinančio teiginio. Išklausinėjau, ką turiu daryti, ir supratau, kad turiu tai išbandyti. Užsidariau kambarį ir labai nuoširdžiai kreipiausi į Dievą prašydamas man atleisti.

”

Nuostabiausi pokyčiai žmogaus gyvenime ateina su atgaila.

Išliejęs savo širdį išgirdau balsą. Tai nebuvo balsas ausyse, bet balsas, prabilęs man į širdį: „Tau atleista“, ir po akimirkos žodis – „Atlikta“.

Tai išgelbėjo man gyvybę, nes padėtis buvo tragiška. Jau gyvenau gatvėje, palikau viską – šeimą, artimus žmones, draugus, mano sveikata buvo labai silpna. Likau vienas su savo nuodėme – liga, kuri mane žudė. Kai šiek tiek sustiprėjau fiziškai ir skaitant Bibliją augo mano tikėjimas, buvau tikras, kad Geroji Naujiena turi pasiekti ir kitų žmonių gyvenimus. Vaikystės istorija mano gyvenime tapo reali.

Širdis liudija Jėzų

Kai radau save Kristuje, buvau be nieko. Išėjęs iš gydymo įstaigos tiesiog išsigandau. Bet pasimeldžiau ir išgirdau savo širdyje: turi kojas, rankas, gali kalbėti ir turi širdį, kurioje gyvena Karalius, toks buvo vienintelis noras – pasidalinti tuo, kuo buvo sklidina mano širdis. Ir ne tik žodžiais, o pačia širdyje esančia dvasia.

Taigi po pusryčių kasdien važiuodavau į Vilniaus gatves. Kalbėdavausi su žmonėmis, pasakojau jiems apie Jėzų. Kviečiau žmones atgailauti ir susitaikyti su Dievu. Kai kuriems iš jų reikėdavo ir rimtesnės

pagalbos. Lydėdavau žmones į reabilitacijos centrus. Padėdamas kitiems atradau naują pašaukimą reabilitacijos centre. Dirbau ne viename iš jų ir visur mane lydėjo vienintelis noras – pasakoti apie Jėzų kitiems. Kai kurie iš jų priimdavo Gelbėtoją, kai kurie – ne. Bet jau 13 metų manęs neapleidžia noras liudyti kitiems apie Jėzų.

Šiandien apie Jėzų liudiju daug kur. Vykstu į bažnyčias, reabilitacijos centrus, mokyklas, kalėjimus, maldos grupeles, įvairius kitus tarnavimus. Mąstau, jog šioje tarnystėje svarbiausia turėti atvirą širdį. Žinau, jog nuostabiausi pokyčiai žmogaus gyvenime ateina su atgaila. Keičiasi žmonių gyvenimai, kas nors pasveiksta, išsilaisvina, ir taip gera žinoti, kad tame procese dalyvauju ir pats.

Kristaus malonė ligoje

Kartą buvau pakviestas liudyti moteriai, kuri sirgo vėžiu ir jau netrukus turėjo iškeliauti amžinybėn. Aš užėjau pas ją į ligoninės palatą, o kitų žmonių paprasčiau laikinai palikti mus vienus. Pamenu, kaip tai moteriai pasakojau apie Jėzų, apie Jo meilę jai, apie tai, kad Dievas jai atleidžia nuodėmes. Aš negaliu užmiršti ligonės akių. Jos veidas nušvito, ji pradėjo verksti iš nuostabos, kad jai yra atleista. Ji netikėtai pašoko iš lovos, nors iš jos kūno tebuvo likę gal 35 kilogramai. Moteris savo kojomis nuskubėjo į vonią, vis kartodama: man atleista, man atleista, man atleista! Ji džiaugėsi kaip mažas vaikas. Netrukus sužinojau, jog po kelių dienų ligonė ramiai iškeliauvo pas Viešpatį. Šiandien suprantu, kad Jėzus atvėrė jai dvasines akis ir parodė nepaprastą Tėvo meilę. Tokios istorijos visada primena apie Evangelijos svarbą.

Šypsena po atgailos

Kitą kartą vykau į Klaipėdą kartu su mūsų reabilitacijos centru „Taikos kelias“. Kartais mes visi vykstame pas žmones su savo liudijimais. Taigi važiauvau Klaipėdos gatvėmis

atsistojo visa salė ir visi sutartinai prašė Dievo atleidimo už savo nuodėmes, malda-vo jėgų pasikeisti. Atrodo, paprasta istorija, bet aš regėjau tų žmonių akis, meldžiausi už kiekvieną iš jų, mačiau žmonių ašaras, o po to stebėjau, kaip atgailavusio žmogaus veide pasirodo šypsena, kai žmogaus širdį užpildo atleidimo ramybė ir džiaugsmas.

Šiandien esu ne tik bažnyčios, bet ir reabilitacijos bendruomenės „Taikos kelias“ dalyvis. Mano draugai pradėjo šią prasmingą tarnystę norėdami padėti socialiniame užribyje atsidūrusiems žmonėms sugrįžti į normalų gyvenimą. Šiandien dirbame su 25 žmonėmis – vyrais ir moterimis, kurie bendrų pastangų dėka atranda norą ir pasinaudoja galimybe sugrįžti iš mirties į gyvenimą. Mūsų bendruomenė kaip į namus priima žmones ilgesniam laikui. Ir per tą gyvenimo laikotarpį tampame ir sėkmingų, ir liūdnu istorijų liudininkais. Kiekvieną dieną su globotiniais keliaujame kartu, kad Dievui padedant, drauge atrastume kelią į naują gyvenimą, į naują ateitį su viltimi!

ir mažčiau, kur galėtume apsilankyti. Galiausiai pasukome į nakvynės namus. Šių namų gyventojams pasiūlėme pasikalbėti. Salėje susirinko gal apie 30 žmonių. Nors nebuvo nei šlovinimo giesmių, nei palaikymo, bet mūsų tikslas buvo skelbti Evangeliją. Ir mums tikriausiai pavyko, nes pakvietus žmones, norinčius melstis atgailos malda,

Mieli skaitytojai,

visa žurnalo „Gyvieji šaltiniai“ leidybos veikla vykdoma rėmėjų aukų dėka.

Dėkojame Jums ir kreipiamės, prašydami skirti mūsų fondui **1,2 proc.** gyventojų pajamų mokesčio.

Prašome Jūsų užpildyti formą įrašant misionieriško labdaros fondo „Šviesa Rytuose“ duomenis internetu www.vmi.lt iki liepos 1 d.

gyvieji šaltiniai

Kas yra Kristus?

Kristus – tikroji šviesa. Ar leidote jai save apšviesti?

Kristus – Dievo Avinėlis. Ar Jo auka išdildė jūsų nuodėmes?

Kristus – tiesa. Ar girdite jos balsą?

Kristus – durys. Ar įėjote pro tas duris į Jo Karalystę?

Kristus – vienintelis kelias. Ar einate šiuo keliu?

Kristus – gerasis Ganytojas. Ar klausote Jo balso?

Kristus – gyvasis šaltinis. Ar numalšintas jūsų troškulys?

Kristus – gyvybės duona. Ar maitinate save šia duona?

Kristus – prisikėlimas. Ar prisikėlėte naujam gyvenimui?

Senovinis užrašas ant Liubeko miesto katedros

Jūs žinote, kad AŠ – KŪRĖJAS, bet Man nepaklūstate.

Jūs žinote, kad AŠ – ŠVIESA, bet nežiūrite į Mane.

Jūs žinote, kad AŠ – KELIAS, bet neinate Manimi.

Jūs žinote, kad AŠ – GYVENIMAS, bet nepriimate Manęs.

Jūs žinote, kad AŠ – IŠMINTIS, bet nesekate Manimi.

Jūs žinote, kad AŠ – MALONINGAS, bet nemylite Manęs.

Jūs žinote, kad AŠ – AMŽINAS, bet neieškote Manęs.

Jūs žinote, kad AŠ – GAILESTINGAS, bet nepasitikite Manimi.

Jūs žinote, kad AŠ – DIDIS, bet netarnaujate Man.

Jūs žinote, kad AŠ – VISAGALIS, bet negerbiate Manęs.

Jūs pražūsite, bet kaltinkite dėl to save!..

„Gyvieji šaltiniai“, 2000/3

Dievas ištikimas – Juo nenusivilsite!

Jolita Jankeliūnaitė-Gaona

„Agapės“ misionierė-sielovadininkė Meksikoje,
Pueblos mieste

Gyvenu tokiu greičiu, kad pastebiu tik pirmadienį ir penktadienį. Kalėdos, atrodo, buvo taip seniai. Man šiandien 36 metai ir nė nepastebėjau, kaip prabėgo tiek metų. Savo kūne jaučiu pokyčius, pastebiu, kad daug daugiau kainuoja nemiegotos naktys ir dar keletas žilų plaukų, kas, manau, irgi ateityje keisis. Galvoju, jei gyvenu tokiu greičiu, privalau klausiti savęs esminių gyvenimo klausimų: jei šiandien mirčiau, kaip norėčiau, kad žmonės mane prisimintų? Dėl ko visą gyvenimą stengiausi ir vertėjo stengtis, mokėti bet kokią kainą? Ko norėčiau, kad būtų užrašyta ant mano kapo paminklo? Ką palieku po savęs? Kas bus po mirties?

Žvelgdama į savo gyvenimą prieš dešimt metų, mąstau, ar galiu teisingai įvertinti, jog tai buvo laikas, kuris priverstė permąstyti savo išnaudotas galimybes, dienas, praleistas beprasmiškai ar nugyventas prasmingai. O gal tai buvo tik bėgimas greita laiko tėkme? Mums niekas gyvenime negarantuota, išskyrus pokyčius ir mirtį.

Mirties kvapas šalia

O apie mirtį kaip natūralų žmogaus likimą esu priversta mąstyti nuolat. Ir ne tik dėl to, kad paskutiniu metu aplink mane savi ir svetimi vis išgirsta tą baisią naujieną: „Tau vėžys“. Su mirtimi susiduriu kiekvieną dieną jau šiek tiek daugiau nei devynerius metus gyvendama Meksikoje.

Tai visai kitas pasaulis. Nepalyginamas su realybe, kuria gyvename Lietuvoje. Gyvybės vertė Meksikoje neegzistuoja. Ten blogis pasireiškia ne vien tik tamsoje ar naktį. Ryte ar dienos metu vyksta susišaudymai gatvėse, automobilių vagystės, tai daugeliu atvejų baigiasi mirtimi; kiekvieną dieną ginkluoti vyrai apiplėšia autobusus ir ligonines, universitetą, vaistines. Kasdien iš gatvių dingsta moterys, vaikai, kuriuos tiesiog pražudo, perduoda į seksualinę vergystę. Visas tas blogis, tas mirties kvapas atrodo taip toli nuo manęs ir kartu taip arti. Kaimynai, pažįstami, draugai, tele-

”

**Kristus nori su
jumis užmegzti
tikrą draugystę.**

vizijos žinios kasdien kalba apie šią realybę, kurią nuryji ir gal geriausiai atveju tikiesi, jog tai nenutiks tau. Taip pat pastebiu, jog ramybės, saugumo, vilties klausimai svarbūs ne tik Meksikoje. Tikiu, jog ir jūs, skaitytojai, esate susidūrę, o gal ir dabar susiduriate su kokia nors padėtimi, kurioje trokštate tiesiog ramiai išsimiegoti naktį, ieškote tos vilties, kurioje jūsų mintys ir širdis suras atokvėpį.

Saugumas – tik Viešpatyje

Realybė, kurioje kasdien gyvenu, man nuolat primena gyvenimo prasmės, svarbos bei žmogaus trapumo klausimą. Tada iškyla kitas esminis klausimas, kurį dažnai užduoda ir filosofai, psichologai bei dvasininkai: „Kur ieškoti gyvenimo prasmės, ar ji būtina?“ Šalia to man iškyla ir dar vienas klausimas: „Kur ieškoti tos ramybės, vilties, saugumo jausmo ir malonės, kai aplinkybės stipriai komplikotos?“ Labai svarbu atrasti fundamentalų ir kertinį atsakymą į šiuos poreikius, kas padėtų išlaikyti tų

klausimų, gyvenimo išbandymų ir problemų svorį, kad tai nesubyrėtų į šipulius pakeliui į amžinybę.

Vieną dalyką aiškiai supratau, jog viltis, gyvenimo prasmė, malonė, saugumas, džiaugsmas neateina iš mūsų. Kai man buvo 13 metų, pirmą kartą išgirdau apie Jėzų Kristų. Sužinojau, jog galime pažinti Jį ne tik intelektualiai, bet turėti su Juo asmeninį santykį. Jėzus Kristus yra viena pačių įtakingiausių asmenybių visoje istorijoje, ir niekas negali paneigti Jo svarbumo. Apie Jį yra kalbama visose kultūrose, ir galimybė daugiau sužinoti apie Jėzaus Kristaus asmenybę yra kiekvieno žmogaus asmeninio pasirinkimo klausimas. Asmeniškai pasitikėjusi savo Gelbėtoju ir Viešpačiu supratau, kaip stipriai Jis pakeitė mano gyvenimą ir šiandien ištikimai teikia stabilų gyvenimo pagrindą, viltį, ramybę realybeje, kurioje gyvenu. Pasitikėjimas Juo mano gyvenimą padarė kokybišką, o pats Kristus man tapo saugia užuovėja gyvenimo audrose.

Kristus sakė: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuveina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane“ (Jono 14, 6). Jis taip pat sakė: „Nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jono 3, 16).

Kai pakviečiau Jėzų į savo gyvenimą prašydama, kad Jis man vadovautų, mokytų priimti Jo gyvenimo dovaną, tai užpildė troškulį, kurio niekas negalėjo numalšinti. Vis daugiau pažindama Jėzaus asmenybę labiau pažinau save, stipriau pamilau kitus, atsakiau sau į esminius klausimus ir, be jokių abejonių, šiandien gyvenimo keliu einu su Juo.

Nežinau, kuo šiuo metu gyvenate jūs, kokia jūsų gyvenimo istorija. Tačiau iš savo bei kitų gyvenimo patirties žinau, kad Jėzaus asmenyje yra viltis, paguoda, kelio kryptis ir gyvenimo prasmė. Esu tikra, kad ir jūs galite pažinti Kristų asmeniškai, intymiai. Neabejoju, kad ir Jis nori su jumis užmegzti tikrą draugystę. Patikėkite savo gyvenimą į Jo rankas, Jis ištikimas ir jūs tikrai nenusivilsite!

Nuolankumo malda

Jėzau, romasis ir nuolankiaširdi, išgirsk mane!

APSAUGOK, JĖZAU, MANE NUO POREIKIO LAUKTI,
kad kiti mane mylėtų,
manimi žavėtųsi,
mane gerbtų,
mane girtų,
mane vertintų,
mane pripažintų,
klaustų mano patarimo.

VIEŠPATIE JĖZAU, PADĖK MAN NEBIJOTI
nusižeminimo,
paniekos,
kaltinimų,
vienatvės,
užmiršimo,
pajuokos,
neteisingo mano darbų ir žodžių vertinimo.

JĖZAU, SAVO MALONE PAŽADINK MANYJE TROŠKIMĄ,
KAD AŠ NORĖČIAU, JOG
kiti būtų labiau mylimi, nei aš,
kiti būtų labiau gerbiami, nei aš,
kitus pasirinktų, o mane atstumtų,
kitus girtų, o manęs nepastebėtų,
kitus vertintų labiau už mane,
kiti pasiektų daugiau už mane,
nes aš noriu būti teisus Tavo akyse, mano Viešpatie, amen.

**1402 PARAMOS
NUMERIS**
Skambučio kaina 3 Eur
www.1402.lt

FM **RADIJAS GYVENIMUI** **www.xfm.lt**
104.7 | 88.1 | 91.4 | 102.1 | 106.9 | 106.1 | 88.5
VILNIUS | KAUNAS | KLAIPĖDA | ŠIAULIAI | PANEVĖŽYS | KĖDAINIAI | BIRŽAI

Malonūs skaitytojai,

kviečiame Jus prenumeruoti
žurnalus „Gyvieji Šaltiniai“,
„Vera i Žizn“, „Tropinka“
Lietuvos pašto skyriuose
arba internetu **www.post.lt**
2020 metams.

Visų žurnalų metinė
prenumeratos kaina – 5 Eur

Leidiniai „Gyvieji Šaltiniai“
leidžiami 4 kartus per metus,
„Vera i Žizn“ bei „Tropinka“ –
6 kartus per metus.

Leidinių indeksai:
„Gyvieji Šaltiniai“ 5397,
„Vera i Žizn“ 5398,
„Tropinka“ 5399.
Ačiū, kad skaitote mūsų leidinius!

Žurnalus galite prenumeruoti
internetinėje svetainėje
www.prenumeruok.lt bei mūsų
redakcijoje, adresu:
Pylimo g. 20-10, LT-01118, Vilnius

**Knygų galite įsigyti mūsų
raštinėje arba internetu
www.km.lt**

km.lt

Mieli skaitytojai,
kviečiame prenumeruoti „Vakaro
žvaigždėlę“ 2020 metams!
(Žurnalas su kompaktine plokštele
leidžiamas 4 kartus per metus.)

Užsiprenumeruoti leidinį galite:

- parašydami mums laiškutį el. paštu **prenumerata@zvaigzdele.lt;**
- internetiniuose puslapiuose **www.prenumerata.lt** bei **www.prenumeruok.lt;**
- kiekviename Lietuvos pašto skyriuje.

PRENUMERATOS KAINA METAMS – 12 EUR.
Leidinio indeksas – 5106.

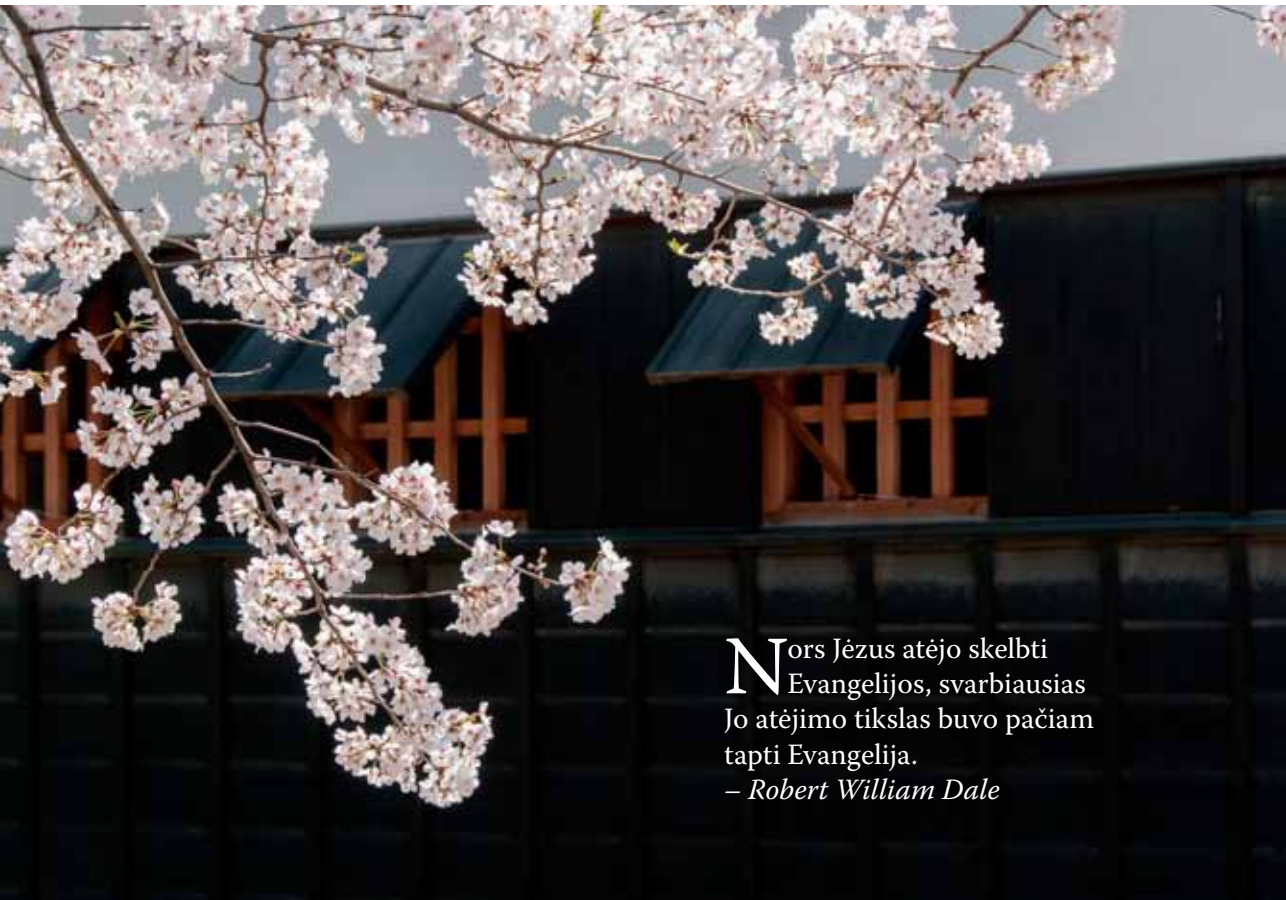
Daugiau informacijos –
www.zvaigzdele.lt/prenumerata.

ieškauDievo.lt

Malonė turi veidą. Tas veidas –
Jėzus Kristus.
– *John Paul Warren*

Mus gelbsti ne tikėjimo
dydis, bet tai, kuo
tikime.
– *Timothy Keller*

Dievas užrašė Evangeliją
ne tik Biblijoje, bet ir
medžiuose, gėlėse, debesyse ir
žvaigždėse.
– *Martin Luther*

Nors Jėzus atėjo skelbti
Evangelijos, svarbiausias
Jo atėjimo tikslas buvo pačiam
tapti Evangelija.
– *Robert William Dale*

Evangelijos šerdyje yra atpirkimas,
Jo atpirkimo šerdyje – kad Kristus
mirė mūsų vietoje.
– *C. H. Spurgeon*

Pasaulyje yra daug religijų, tačiau
tik viena Evangelija.
– *George Owen*

Visa Evangelija slypi Kristuje.
– *John Calvin*

ISSN 1822-9336

gyvieji šaltiniai